

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Τὰ μάτια τοῦ ἀρρώστου ἄνοιξαν μιά στιγμή. Μέσ' στὰ βᾶθη τους, φάνηκαν οἱ κόρες, μεγαλωμένες ἀπ' τὴν ἀγωνία, σκοτεινισμένες ἀπ' τὸν πικρὸ, καὶ γύρισαν πρὸς ὅλες τὲς μεριές. Τὸ πρόσωπο δὲ σάλενε καθόλου. Τὰ χέρια ἔπεσαν ἀπάνω στὰ σεντόνια, ἄσαρκα, μελιανά, σκελετωμένα, καὶ μοναχὰ μιά κίνηση σπασμοδικῆ στὰ δάχτυλα, ἔδειχνε πὼς ἀκόμα ζοῦσαν, πὼς ἀκόμα ζοῦσαν καὶ ποθοῦσαν...

Τὰ χεῖλη, ὅμως, ἦταν σφραγισμένα — διὸ πικρὸς κ' ἀμίλητες σιγές, πού ἄφταναν μόλις τὴν ἀναπνοὴ νὰ μπανοβγαίνει, ἕνα ἄγρυς ἀνάστροψης, ἀδύνατης καὶ παρατεταμένης, σάν κορμισμένος ἀναστεραγωγός. Τὰ μάγουλα ἦταν βαθιά σακμμένα, καὶ τὰ μῆλα γυάλιζαν στὸ φῶς τῆς λάμπας, κ' ἔβρισαν, γύρω στὶς βαθουλωμένες κόγχες, σά δύο μεγάλα πειδιὰνὰ προξήματα, πού ἰπογυμίζαν ἀλλοκότα τὰ μάτια.

Τὸ μυαλό, ὥστόσο, φανόταν νᾶζει πάντα ἀρετικὴ διαύγεια, μὲ κάποιες μόνο διαλείψεις, πού καὶ ποῦ, ὅταν δυνάμωνε πολὺ ὁ πυρετός, στὰ προθήνα τοῦ σκοτεινοῦ ληθάργου, στὴ μεγάλη κρίση τῆς ἀρρώστιας.

Ἐκεῖνο τὸ βράδι, ἔτνε νὰ εἶνε ὄμοιο πανσέληνος. Μεγάλα κομμάτια φεγγαριοῦ ἔπεσαν μέσ' στὴν ἄβυσσο, στὸ πάτωμα, ἄλλα μικρὰ κ' ἄλλα μεγάλα, ἀναλόγως μὲ τὸ γεωμετρικὸ περιγράμμα τους—κ' ἔφταναν λοξά, στὸν τοῖχο, καὶ, σιγά-σιγά, σαρφαλώναν ἐκεῖ, ἀνεβαίνοντας ἀπάνω τοῦ τραπέζι, καὶ περπατώντας γύρω στὶς καρέκλες, μὲ τὶς χλωμές, τὶς νεκρικὲς ἀνταίγειές τους, σάν ἕνας ὄστατος ἀποχαρμητός...

Τὰ μάτια τοῦ ἀρρώστου ἄνοιξαν μεγάλα, καὶ φάνηκε σάν κάτι νὰ ἤτοῦσε.

Γύρω του, στὰ σκοτεινὰ τῆς κἀμარας, ἦταν συναγμένοι οἱ δικοὶ του—ἡ γυναῖκα του καὶ τὰ τέσσερα παιδιὰ του—κ' ἡ νοσοκόμα πού τὸν περιποιόταν ἐδοῦ καὶ τρεῖς βδομάδες, σχεδὸν ἀπὸ τὰ πρῶτα τῆς ἀρρώστιας, μόλις ὁ γιατρός, πού ἦταν φίλος τοῦ σπιτοῦ, διέγνωσε τὴ σοβαρότητά της.

Ἡ νοσοκόμα ἦταν καθισμένη δίπλα του, καὶ, πού καὶ ποῦ, τοῦ σκουπίζε τὰ χεῖλη.

Ξαφνικά, μέσ' στὴν ἀπόλυτὴ ἐκείνη ἡσυχία, πού δὲν ἀκούγονταν τίποτ' ἄλλο, παρὰ ὁ ἦχος τοῦ μεγάλου ὀρλογοῦ, τὰ βλέφαρα τοῦ ἐτοιμοθανάτου ἔπαιζαν, τὰ δάχτυλά του ἔκμαναν, σιγά, κάποιες χαμένες, ἀνεπαίσθητες κινήσεις, κ' ἕνας βίγγυος βῆγχε ἀπ' τὰ χεῖλη του, σά νὰ δοκίμαζε ν' ἀρθρώσει κάποιες λέξεις...

Ἀμέσως ὄλοι ἔτρεξαν κοντὰ του, καὶ τὸν περιγκλώσαν μὲ μάτια στοργικά, μὲ μάτια πού θὰ διάβαζε κανένας τὴ λαχτάρα καὶ τὸ σφαραγιό τους—καὶ στάθηκαν τριγύρω στὸ κρεβάτι, καθοκονώντας τὴν κάθε κίνησή του, προσπαθώντας νὰ μαντέψουν τὴ ζήτοῦσε, ἀπ' τὴν ἔκφραση μονάχα τὸν ματιῶν του, πού δὲ θ' ἄργησαν νὰ σθηστοῦν γιὰ πάντα, πού εἶχαν πάρει κάπως, ἀπὸ τώρα, τὸ μαῖοφο χρῶμα τῆς ἀνταρξίας!

Σὲ τέτοιες ὥρες, οἱ ζητιές ἀπαγορεύσεις τοῦ γιατροῦ, νὰ μὴ μπαίνει κανένας μέσ' στὴν κἀμαρα, ἔμπαιναν, κατ' ἀνάγκη, κατὰ μέρος. Ἀπ' τὴ στιγμή πού ὁ θάνατος προβάλλει, κ' ἡ μεγάλη νύχτα πλησιάζει, ὅλες αἰστές ὁ αὐτοῦτης ἀπαγορεύσεις, πού ἀφοροῦν μονάχα τὴ ζοῆ, πέφτουν εὐθύς, ὑποχωροῦν καὶ χάνονται — κ' ἡ στοργή, πού καιροφυλακτοῦσε, παίρνει ἀτόματα

τὰ δικαιώματά της, καὶ παραμερίζει, μονομιάς, τὶς περιττές ἐκείνης προφυλάξεις...

Ὅλοι βροῦθκαν τριγύρω στὸ κρεβάτι, παραμονεύοντας τὸ κάθε κίνημά του, γονατισμένοι σὲ στάσεις ἱερσίας, προσέχοντας τὸ πὸ μικρὸ του σάλεμα, τὸ πὸ μικρὸ τένομα τὸν χερῶν του, κρατώντας ὄλοι τὶς ἀναπνοές τους, μήπως τυχόν καὶ τοὺς ξεφύγει κάτι. Ἐνα χαμόγελο, μιά κίνηση, μιά λέξη—κάτι πού νὰ τοὺς δίνει μιὰν ἐλπίδα, κ' ἄς εἴν' αὐτὴ στερῆ κ' ἀπατηλὴ!

Καὶ τότε, μέσ' ἀπ' τὰ βᾶθη τῆς μεγάλης σιωπῆς, μέσ' ἀπ' τὰ βᾶθη τῆς μεγάλης ἀγωνίας, τὰ χεῖλη σάλεψαν ἔξανά μὲ δυσκολία, βγάζοντας, ὅμως, ἦχος δίχως λέξεις—κάποια νοήματα χαμένα κ' ἀσυνάτητα, σάν κορμισμένα παραμιλητά...

Κι' ὅμως, πῶς ἀπ' αὐτὸ τὸ φέλλισμα, πῶς ἀπ' τ' ἄνορθο ἐκεῖνο παραλήρημα, φανόταν ἡ ἀπεγνωσμένη πρόθεση, ἡ τεραστία καὶ συνειδητὴ προσπάθεια μιᾶς ὑπερτάτης ἐπιכוινωνίας, μιᾶς τελευταίας καὶ ἡρωϊκῆς κούβεντας, πού ἔπρεπε νὰ βγεῖ μὲ κάθε τρόπο, κ' ἀγωνιοῦσε καὶ παράδερνε στὰ χεῖλη, ζητώντας κάπως νὰ φανερωθεῖ!

Τὸ φεγγάρι, τώρα, εἶχε προσεγγαστὸ τὸ παράθυρο, κ' εἶχε μπει μέσ' στὴ σιὰ τὸν μαζερῶν σπιτιῶν, πίσω ἀπὸ μιά τούφα δέντρα. Μιά τελευταία του κατάχλωμη ἀχτίδα, γλιστρούοντας ἦσενα στὸν τοῖχο, εἶχε σαρφαλώσει στὸ ταβάνι, κ' ἄρχιζε σιγά-σιγά νὰ χάνεται, φωτίζοντας μιὰν ἀκέρη τοῦ τραμοῦ, μὲ πολὺ χλωμὲς ἀντανάκλασεις...

Καὶ τὸ ρολοὶ χτύπησε μεσάνυχτα. Ξαφνικά, ἐνάντια σὲ κάθε προσδοκία, τὰ χεῖρα τοῦ ἀρρώστου ἄρχισαν νὰ σαλεύουν, διαγράφοντας κινήσεις σταθερότερες. Ἡ ζοῆ ἔδειχνε νὰ ξαναγυρίζεται—ἀλλὰ σιγά-σιγά, τόσο σιγά, πού, ὄλοι ὅσοι τὸν περιτριγύριζαν, ἔνοιωθαν ἕναν κόμπο στὸ λαιμό, μιά τρεμοῦλα χαρᾶς κ' ἀδημονίας—κάτι βαθὺ καὶ συγκλονιστικὸ, σάν ἕνα νέο ζήτημα ἐλπίδων!...

Ὁ ἀρρώστος ἀνασηκώθηκε καὶ τὰ μάτια του καρφώθηκαν ἀπάνω στὴ γυναῖκα του, πῆσαν τὴν ζωντανὴ τους πάλι ἔκφραση, κ' ἔδειξαν πὼς ἄρχιζαν νὰ γνωρίζουν. Καὶ τὰ λόγια πού πρόφεραν τὰ χεῖλη του, ἄρχισαν πάλι νὰ ὀρθμίζονται σὲ φράσεις, κ' ἔπαιναν νὰ εἶνε ἀκατάληπτα, λόγια χαθὴ καὶ τραυλὰ τοῦ πικροῦ...

Θάλεγε κανένας πὼς ἡ δύναμη, πού εἶχε κα ταβάσει τὸσπιν ὥρα, εἶχε κατορθώσει νὰ κινήσει—πὼς ἡ ἐπιμονὴ κ' ἐντατικὴ προσπάθεια τῆς ναυαγιαμένης του θελήσεως, εἶχ' ἐπιβληθεῖ, στὰ τελευταῖα, στὴν παγετὴ τὴν ἀκαμψία τοῦ κορμοῦ του, καὶ πὼς, ἀκόμα, τοῦ μυαλοῦ του ἡ διαύγεια εἴσχυσε, στὰ χεῖλη τοῦ θανάτου, ἔστο καὶ γιὰ μιὰ στιγμή μονάχα, κάποιον τρόπο νὰ φανερωθεῖ...

Ὅι ἄλλοι εἶχαν σταθεῖ γύρω του βουβοί, κρατώντας τοὺς παλμούς τους. Ἡ γυναῖκα του ἦταν γονατισμένη δίπλα του, καὶ τοῦ κρατοῦσε μὲ συγκίνηση τὰ χεῖρα.

Ἡ στιγμή ἦταν πολὺ ἐπισημη. Ἐνοιωθαν ὄλοι πὼς, ἀπὸ τὴν ὥρα, ἔμελλε νὰ συμβεῖ κάτι μεγάλο, κάτι πού δὲν εἶχε προηγουμένω,—κάτι τελεσιδικὸ ἢ κάτι φοβερὸ κ' ἀνεπαλόθωτο—ἕνα μεγάλο κάτι, τελοσπάντων, ἀπὸ ἕκείνα τὰ μεγάλα κάτι, πού μεταμορφώνουν τοὺς ἀνθρώπους, καὶ τοὺς ὑψώνουν ὡς τὸν οὐρανὸ, κ' ἵτους γαρυμῶζον μέσ' στὰ βᾶθη τῆς ἀβύσσου, καὶ

Ὁ ἀρρώστος ἀνασηκώθηκε καὶ τὰ μάτια του καρφώθηκαν πάνω στὴ γυναῖκα του...

τους κάνουν στάχτι και σιντοίμια! Κι' αυτό τὸ κάτι διαρκῶς πλησιάζει. Ἐνωθάν ὄλοι τὴ θεομὴ του παρουσία, γύρω στὰ ἔπιπλα, διπλά στὸ κρεβάτι, στὸ φῶς τῆς λάμπας, στὴ μορφή του, στὸν ἀέρα...
 "Ὅλες οἱ ἀνατόες, εἶχαν γίνει μιὰν ἀνατοή. "Ὅλ' οἱ παλμοὶ εἶχαν σμίξει τώρα σ' ἕναν ἦχο.

Καὶ τότε, ὁ ἀρρωστος, γύρισε τρίγυρο του τὰ μάτια, τοὺς κοίταξε ὄλους στὴ σειρά, κ' ἔπειτα κάρφωσε τὸ βλέμμα του στὴν Ξένη, στὴν ἀσπροφορεμένη νοσοκόμα.

"Ἐδειχνε πὸς θέλει νὰ μιλήσει, ἀλλὰ πὸς πρὶν ἀποφασίσει νὰ μιλήσει, ἔβλεπε πρῶτα τ' ἀπομακρινθεὶ ἢ ξένη. Ἦθελε ν' ἀνοίξει τὴν καρδιά του, ἀλλὰ νὰ τὴν ἀνοίξει στοὺς δικούς του. Ἀτὴ ἡ ξένη κ' ἀγνοοῦσα τὴν γυναῖκα, εἶδεινε, μὲ τὸ ἐπιμόνο τὸ βλέμμα, πὸς τὸ στεκόταν τώρα σὺν ἐμπόδιο, καὶ δὲν ἤθελε, μπροστὰ τῆς, νὰ μιλήσει...

"Ὅλοι κατάλαβαν ἱμέσως, ἀπ' τὴν ἔκφραση, τὴν ἔννοια τοῦ βλέμματος ἐκεῖνου—ὄλοι, ὡς κ' αὐτὴ ἡ νοσοκόμα.

Ἐκεῖνη τότε, δίχως νὰ προφέρει λέξη, τραβήχτηκε στὴ διπλανὴ τὴν κἀμαρα, κ' ἔβλισε δίχως ὄρθρου τὴν πόρτα.

Κ' ἔμειναν οἱ πέντε τους μονάχα, στὸ κρεβάτι τοῦ ἐτοιμοθανάτου.

Τὸ φεγγάρι, βασιλευντὰς ἀργά, εἶχε φύγει κ' αὐτὸ ἀπ' τὸ παράθυρο.

"Ἐμειναν οἱ πέντε τους μονάχα, σκιμμένοι μ' ἀγωνία στὸ κρεβάτι, περμινοντὰς ν' ἀκούσουν τὴ μιλιὰ του—ἴσως τὴν τελευταία δέληση του— κρημασμένοι ὄλοι ἀπ' τὰ χεῖλη του, κρατώντας ὄλοι τὴν ἀνατοή τους.

Ὁ ρυθμικὸς κρότος τοῦ ὄρολοιοῦ, ἦταν τὸ μόνο, τώρα, πὸ ἤχοῦσε.

Ὁ ἀρρωστος ἀνάθεσε τὰ χεῖλη, καὶ ψυθίρισε μ' ἀλόωτη φωνή, μιὰ φωνὴ βραχνὴ κ' ἀλλοιωμένη, πὸ μὸς ἀνοιγόνταν μέσ' στὴν κἀμαρα:

— Ἐλάτε, ἐλάτε πὸ κοντὰ. Θέλω νὰ σὰς πῶ, πρὶν νὰ πεθάνω...

"Ἐσκιφαν τότε ὄλοι πὸ κοντὰ, μὲ κρατημένη τὴν ἀνατοή.

"Ἐξω, περνούσαν κάποιος καὶ κοιβετιάζαν. "Ὅμως ἡ κἀμαρα ἦταν στὸ πρῶτο πάτωμα, κ' οἱ φωνές τους ἔφταναν πηγιμένες. Ἦταν, ἴσως, μιὰ παρὰ μεθυσμένη. Κάποιος, στὴν παρὰ, τραγουδοῦσε.

Περμιεμαν νὰ πάψει τὸ τραγοῦδι.

Καὶ τὸ τραγοῦδι ἔπαψε σὲ λίγο. Ἦ παρὰ εἶχε σπύρει στὴ γωνία.

Κ' ἡ φωνὴ τοῦ ἐτοιμοθανάτου, ἄρχισε πάλι νὰ ἠρῶνεται δειλὰ. Ἦταν ἄτινη, πτασμένη, δίχως χροῖμα, σὺν ἕνας βόγγος, ἴδιος καὶ μόνотонος, βγαλμένος μὲ μεγάλη δυσκολία. Πῖσο ὁμως, ἀπ' αὐτὸ τὸ πῆλλισμα, φανόταν ὅλη ἡ θανάσιμη προσπάθεια, ὄλος ὁ ὄγκος τῆς ἀδυναμίας, τῆς ἀπεγνωσμένης, ἱεραίνθησης καὶ τιμωρικής ἐπιθυμίας, νὰ προφτάσει νὰ πεῖ τὸ μυστικὸ του, πρῶτο ἢ νύχτα κατεβεῖ, γιὰ πάντα, καὶ τοῦ σφραγίσει ξαφνικὰ τὰ χεῖλη. Σχεδὸν μὸς ξεφύριζαν οἱ λέξεις:

— Θέλω νὰ σὰς πῶ...

Κ' ἔπειτα, σταμάτησε καὶ πάλι. Δὲ μποροῦσε ν' ἀρθεῖσαι τις κοιβετες. Μέσ' στὸ τραγοῦδι του χαροπάλεμα, τὸ φανερωμα τοῦ μυστικοῦ ἐκείνου, ἦταν σὺν κάτι φοβερῶ ἠρωϊκῶ, —κάτι ἀπέφους τραγικῶ καὶ δύσκολο, κάτι πὸ τὸ τρώμα κ' ὁ ἴδιος—ἴσως κανέν' ἀπόρητο παιδί, πὸ δὲν τοῖμοσε νὰ τὸ φανερώσει, ἴσως μιὰ τῆρη μακρὴν καὶ γλωσσῆ, πὸ δὲ μαροῖσε, μὲ κανένα τρόπο, νὰ τὴν πάει μαζί του μέσ' στὸν τάφο—κάτι, ὁμως, πὸ ἦταν ἀπαράτητο, κάτι πὸ ἔνωθε πὸς δὲν εἶχε δικαιομα, αὐτὴ τὴν ὥρα, τὴ μεγάλῃ, τὴν ἐπισημη, νὰ πεθάνει, δίχως νὰ τὸ πεῖ...

Δὲν ἦταν τώρα, μέσ' στὴν ἀγωνία του, ἡ δυσκολία μόνον νὰ μιλήσει: μαζί μ' αὐτὴ τὴ δυσκολία, ἦταν κ' ἕνας μεγάλος διαταγ-μὰς, ἕνας τρώμος βαθῆς τῆς συνειδήσεως, μιὰ φρικτὴ πάλῃ ἐσωτερικῆ, ἕνα δίλημα βαθῆ κ' ἀνευλόγιστο, πὸ τοῖδνε τὰ λόγια μέσ' στὰ χεῖλη.

Ἐλξε καρφώσει τὰ μάτια στὸ ταβάνι— κ' ἡ ἔκφρασή του ἔδειχνε τὸν ἀνθρωπο πὸ κάνει, μέσα του, τεράστιον ἀγῶνα, γιὰ νὰ

ἱστερικῶς τὸ ἐμπόδιο, πὸ τοῦ στήνει ὁ ἴδιος ἐάντὸς του...

Καὶ ξαφνικὰ, σὺν νὰ πῆρε μιὰν ἀπόφαση, μὲ τὰ μάτια καρφωμένα στὸ ταβάνι, ἄρχισε νὰ λέει αἰγανά:

— Ἀκούστε με! Δὲ θέλω νὰ πεθάνω, πρὶν τὸ πῶ... Θέλω, ὁμως νὰ μὲ σιχωροῦτε!... Θέλω πρῶτα νὰ μοῦ τὸ ὑποσχεθῆτε... Τότε μόνον θὰ πεθάνω ἡσυχῶς!...

Καὶ πάλι μάρησε τὰ λόγια του. Τὸ στόμα του, συνεσπασμένο ἀπ' τὴν ἀγωνία, πῆρε μιὰν ἔκφραση κερῆ κ' ὀδύνησ.

— Πᾶνε τώρα δεκαπέντε χρόνια... Ὁ Νίκος ἦταν δώδεκα χρονίον... Ἡ Μαρία μὸς ἦταν γεννημένη... Ἦμιον, τότε, ὑπάλληλος στὴν Τράπεζα... Ἦμιον ἀκόμα νέος, ζωηρός... Δὲν ἤξερα τί ἐκανα... Ἦμιον τερλωμένος καὶ τρελλός!... Κ' ἔκανα τότε τὸ μ ε γ ἄ λ ο ε γ κ λ η μ ἄ μου...

Κι' ἀπλωσε τὸ χεῖρ στὴ γυναῖκα του.

Κι' ἄξαφνα, οἱ κόρες τὸν ματιῶν του μεγαλώωσαν. Ἀνάθεσε τὸ χεῖρ του γρήγορα στὸ λαμὸ του. Τὸ κεφάλι του ξανάθεσε βαρῶ. Λίγος ἀρῶς στεφάνωσε τὰ χεῖλη του. Κ' ἔπειτα ἔδρα, μονομαῖς, ἡσυχῶσαν...

Τῶρο, κανένας δὲν τοῖμοσε νὰ σαλῆσει. Ἐμειναν, ὄλοι τους, σκιμμένοι, καρφωμένοι, παγωμένοι ἀπ' τὴν ἀμηχανία—μὴν ἔαροντας πὸς πρέπει νὰ φερθοῦν, σαστισμένοι μέσ' στὴν ταραχὴ τους, μ' ἕνα μεγάλο κρῶ στὴν καρδιά—πελαγώμενοι κ' ἐκμηδενισμένοι...

"Ἐνωθάν, μέσ' στὰ βάθη τῆς ψυχῆς τους, πὸς εἶχαν φτάσει διπλὰ σὲ μιὰν ἄδυσσο, διπλὰ σὲ μιὰ μεγάλῃν ἀποκάλυψη, διπλὰ σὲ κάτι φοβερὸ καὶ φοικαλέο—καὶ πὸς αὐτὴ τὴν τερατώδη ἀποκάλυψη, τὸ φοβερὸ ἐκείνο μυστικὸ— ποῦ, ἴσως, ἀπ' αὐτὸ τὸ μυστικὸ, νὰ κρημόταν ὁ λη ἢ ζωὴ τους, τὸ μέλλον, ἡ χαρὰ τους—ὁ θάνατος τὸ σκέπασε γιὰ πάντα, γιὰ πάντα...

ΝΑΪΠΟΛ. ΛΑΠΑΘΩΤΗΣ

H ΜΟΔΑ ΠΡΟ 500 ΕΤΩΝ

Κομμώσεις, καπέλλα καὶ φορέματα κατὰ τὸν μαιόιωνα

Α.Ι.Ο ΠΑΝΤΟΥ
 ΠΟΙΚΙΛΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

"Ὅπως κ' ἄλλοτε γράψαμε, πολλές φορές οἱ μελλόννημοι τὸ μετανοῶνουν τὴν τελευταία στιγμή καὶ κοπιάνε πὸς νὰ ξεφύγουν κατὰ τὴν τελετὴ τοῦ γάμου.

Κάτι παρόμοιο συνέβη πρὸ μιστοῦ τὸν Λονδίνο. Ὁ γαμπρὸς ὄνησε στὴν ἐργατικὴ τάξῃ καὶ πῆγαν νὰ τελέσει τοὺς γάμους. Οἱ μελλόννημοι βρισκόνταν δ' ἕνα μεγαλοπρεπὲς ἀμάξι καὶ ἀπέναντί τους κάθονταν δύο φίλοι τοῦ γαμπροῦ. Στὸ δρόμο ὁμως οἱ φίλοι ἄρχισαν τὰ πειράγματα καὶ τ' ἀστεία καὶ στὸ τέλος ὁ γαμπρὸς δυναστεθῆκε τόσο, ὥστε ἐδῆλωσε ὅτι δὲν ἀσθάνεται πειὰ καμιά δρεξὶ γιὰ νὰ ὑποβληθῇ στὰ βῆσανα τοῦ Ὑμεναίου. Ἐπῆδρε λοιπὸν ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ πρὶν προφτάσῃ νὰ τὸν συγκαταίσει οἱ φίλοι του καὶ ἡ μνηστὴρ του, τὸ ἔβαλε στὰ πόδια. Ἀπὸ τίσῃ του πῆδρε ἡ νύχη κ' ἄρχισε νὰ τὸν κληγά. Τὸ κληνητὸ ἰπῆρξε περιεπιτεωδῆς. Ὁ γαμπρὸς θὰ κατόφθη νὰ ξεφύγῃ, ἀλλὰ δυνατῶς τὸν ἐνόμισαν οἱ διαβάτες γιὰ κλέφτη. Τοῦ ἔβαλαν λοιπὸν κάποιον τριλοποδῆ καὶ τὸν κῶλησαν στὴς λάσπες. Ἔτσι λασποῖμενο τὸν παρελαβε σὲ λίγο ἡ νύχη καὶ τὸν ὀδήγησε στὴν ἐκκλησία, ὅπου ἐτελέσθη τὸ μυστικιο...

 τῆς Ἰταλίας, ὅταν ἕνας νέος θέλῃ νὰ ζητήσῃ σὲ γάμο μιὰ κοπέλλα, πηγαίνει στὸ σπίτι τῆς ἑπὶ τρεῖς κατὰ σειρὰν ἡμέρας καὶ τὴν ἴδια ὥρα. Τὴν τρίτη φορὰ, πὸ πρόκειται νὰ πάῃ τὴν ὀριστικὴ ἀπάντησι, ξεχνάει τὰ χα ἐκεῖ τὸ ραβδί του. Ἄν ἡ κοπέλλα τὸν θέλῃ γιὰ ἄντρα τῆς, κραταίει τὸ ραβδί κ' ἐρχονται σὲ συμφωνία. Ἄν ὁμως δὲν τὸν θέλῃ, τότε τοῦ πετάει ἀπὸ τὸ παράθυρο τὸ ραβδί κ' ὁ διατιχησῆμένος νέος ἀναγκάζεται νὰ ἀποουρῆ γιὰ νὰ ἀναζητήσῃ ἄλλοι τὴν ἐκλεκτὴ τῆς καρδιάς του.

